

Таким чином, формування звітності є заключним етапом здійснення розрахунків з оплати праці та подання інформації зацікавленими користувачам.

Список використаних джерел

1. Лучко М. Р. Облік праці та заробітної плати засуджених: організація та методика / М. Р. Лучко // Підприємництво і торгівля. - 2017. - Вип. 21. - С. 152-157. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Torg_2017_21_29.
2. Левчук, Н. Організація складання звітності бюджетними установами / Надія Левчук, Світлана Романівна Яцишин // Збірник наукових праць студентів кафедри обліку в бюджетній та соціальній сфері. - Тернопіль, ТНЕУ. - С. 79-82.
3. Олійник В. С. Оплата праці в державному секторі: термінологічний аспект/ В. С. Олійник // Проблеми і перспективи економіки та управління : науковий журнал. – Чернігів : ЧНТУ, 2016. – № 3(7). – С. 56–65.
4. Панасюк В. М. Бухгалтерський облік як інформаційна система управління / Є. К. Ковальчук, В. М. Панасюк // Економічний аналіз. Збірник наукових праць кафедри економічного аналізу. Випуск 6. – Тернопіль: Економічна думка, 2010. – С. 180-183.
5. Сисюк С. В. Проблеми й перспективи вдосконалення організації обліку в Україні: теоретико-прикладні аспекти і міжнародні вимоги // Бізнес Інформ. – 2016. – №9. – С. 218–223.
6. Сисюк С. В. Проблеми імплементації міжнародних вимог в облікову практику / С.В.Сисюк // Розвиток системи обліку, аналізу та аудиту в Україні: теорія, методологія, організація. Збірник тез доповідей учасників XIII-ої Всеукраїнської наукової конференції. – К.: Типографія «ППНВ», 2015. – С. 51-55
7. Сисюк С.В Проблеми розвитку та удосконалення державного фінансового контролю //Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету . Серія економіка. – №21, 2007. – С.86-89
8. Хорунжак Н.М. Модель системи внутрішнього контролю витрат бюджетних установ на надання послуг / Н.М.Хорунжак // Науковий вісник Херсонського державного ун-ту. Серія: Економічні науки. – Вип. 9. – Херсон: ХДУ. – 2014. – С.213-217.
9. Хорунжак Н.М. Проблеми узгодження законодавчої бази і напрями модернізації обліку в бюджетних установах /Хорунжак Н.М.//Вісник ЖДТУ. Економічні науки. - 2009. - №2(48)

Демидяк І. Р.

магістрант

Тернопільський національний економічний університет
м. Тернопіль, Україна

ОСНОВНІ НАПРЯМИ ФОРМУВАННЯ СПЕЦІАЛЬНОГО ФОНДУ ЗАКЛАДІВ КУЛЬТУРИ ТА ТУРИЗМУ

Одним з найважливіших питань розбудови незалежної України є питання функціонування бюджетної системи України. Засади бюджетної системи України, її структура, принципи, правові засади функціонування, основи бюджетного процесу і між бюджетних відносин та відповідальність за порушення бюджетного законодавства викладені у Бюджетному кодексі України.

Розвиток бюджетних установ, зокрема закладів культури та туризму, потребує удосконалення засобів інформаційного забезпечення цієї сфери діяльності.

28 грудня 2018 року, м. Тернопіль

У системі фінансування бюджетних установ України значне місце займає спеціальний фонд, який містить обсяг надходжень зі спеціального фонду бюджету та їх розподіл за повною економічною класифікацією на здійснення видатків спеціального призначення, а також на реалізацію пріоритетних заходів, пов'язаних з виконанням установою основних функцій. Існування спеціального фонду бюджету законодавчо встановлено Бюджетним Кодексом України, який визначає структуру спеціального фонду (рис. 1.).

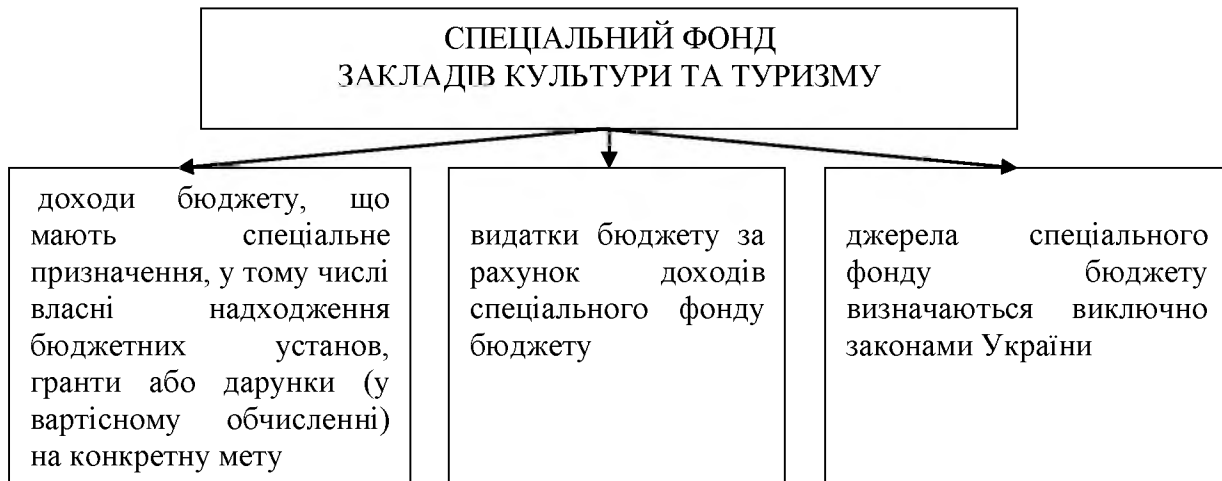

Рис.1. Структура спеціального фонду закладів культури та туризму [1]

Власні надходження закладів культури та туризму включають спеціальні кошти, інші власні надходження та кошти, отримані установою на виконання окремих доручень, серед яких особлива роль відводиться благодійним внескам. Основними видами благодійності є: благодійні внески, гранти, дарунки, пожертвування, а також кошти, що надходять на виконання окремих доручень. Основними формами благодійної допомоги є натуральна та грошова.

Благодійні внески, згідно з Переліком власних надходжень відносять до групи 2 "Інші джерела власних надходжень бюджетних установ", яка включає дві підгрупи: до першої відносять благодійні внески, гранти та дарунки, до другої — кошти за дорученнями, які використовують виключно за спеціально визначеними напрямками.

Бюджетні установи, одержуючи добровільні пожертвування або благодійну допомогу, повинні дотримуватись вимог Закону про благодійництво. Тобто слід пам'ятати: благодійну допомогу приймають виключно на добровільній основі та з обов'язковим оформленням відповідної документації (актів, накладних). [3]

До різновидів благодійної допомоги відносять і такі її форми, як меценатство та спонсорство.

Наступним видом благодійництва є гуманітарна допомога, як цільова адресна безоплатна допомога в грошовій або натуральній формі, що надається іноземними та вітчизняними донорами з гуманних мотивів її отримувачам в Україні або за кордоном, які потребують її через соціальну незахищеність, важке фінансове становище або за наслідками стихійного лиха, аварій, техногенних та інших катастроф тощо, які загрожують життю та здоров'ю населення, або тяжку хворобу конкретних фізосіб. Донорами гуманітарної допомоги є переважно іноземні юридичні або фізичні особи.

Наступним видом благодійництва є гранти - грошові або інші засоби, що передаються громадянами та юридичними особами (у т. ч. іноземними), а також міжнародними організаціями для проведення конкретних наукових досліджень, розробки законопроектів,

28 грудня 2018 року, м. Тернопіль

підготовки кадрів та інших цілей на умовах, передбачених грантонадавачем. Гранти надаються безкоштовно і без повернення.

Одержання грантів є одним із вагомих джерел зовнішніх надходжень. Останнім часом грантонадавачами все частіше виступають міжнародні фонди. Здебільшого гранти надають на реалізацію заходів, визначених цільовою програмою — на освітні, наукові або просвітницькі проекти, їх мета — допомогти конкретному дослідникові чи організації реалізувати задачу, що користується у суспільстві певним попитом. Гранти можуть бути індивідуальні або колективні. Послідовність кроків, характерних для процесу їх отримання, така:

- фонди (донори) з фінансової підтримки соціальних або загальносуспільних проблем оголошують конкурс (програму) залежно від профілю та пріоритетних напрямів діяльності фонду;
- заявники подають заявки на одержання гранту. Заявка — це письмове звернення з проханням про виділення гранту, її надають з метою переконати грантонадавача вкласти гроші в проект. Тобто на справу, яка в майбутньому, найімовірніше, не принесе суттєвих економічних вигід;
- донори (грантонадавачі) розглядають заявки на підтримку програми та визначають одержувача-переможця;
- грант надсилають за реквізитами отримувача [2].

Подарунки надходять до бюджетних установ переважно у натуральній формі. Бюджетні установи (особливо вітчизняні бібліотеки та музеї) звертаються до фандрейзингу. Цей термін означає діяльність із залучення фінансових, матеріальних та людських ресурсів для реалізації проектів, які ставлять перед собою соціальне значущі цілі.

Сумами за дорученнями вважають кошти, що потрапляють до бюджетних установ та організацій для виконання певних доручень та які використовують за цільовим призначенням, визначеним стороною, яка надає ці кошти.

Вони можуть надходити за рішеннями Уряду України, місцевих органів виконавчої влади або інших нормативно-правових актів, відповідно до яких установам надано право отримувати кошти для виконання відповідних доручень; від підприємств, організацій; фізичних (приватних) осіб; благодійних фондів; від інших бюджетних установ.

Оскільки гранти, дарунки та благодійні внески не мають постійного характеру, їх не планують у кошторисі — основному плановому документі бюджетної установи. Виняток становлять попередньо визначені рішення КМУ укладені угоди, у тому числі міжнародні, за календарними планами проведення централізованих заходів тощо. Тож витратити благодійні надходження можливо лише після того, як їх буде включено до кошторису.

Таким чином, формування та витрачання спеціального фонду, забезпечує стабільний та ефективний розвиток установ державного сектору в сучасних умовах інтеграції України до європейського співтовариства.

Список використаних джерел

1. Бюджетний кодекс України №2592-УІ від 07 жовтня 2010 року, із змінами внесеними згідно із Законом №5063-17 від 18.08.2012р. [Електронний ресурс] / Верховна Рада України. – Режим доступу: <http://www.kodeksy.org.ua.budg/1.htm>.
2. Закон України "Про гуманітарну допомогу" від 22.10.99р. № 1192-ХІУ. [Електронний ресурс] / Верховна Рада України. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1192-14>
3. Закон України "Про благодійництво та благодійні організації" від 16.09.97 р. № 531/97-ВР. [Електронний ресурс] / Верховна Рада України. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/5073-17>

4. Канєва, Т. В. Особливості формування спеціального фонду кошторису бюджетних установ [Текст] / Т. В. Канєва, В. О. Вовк // Економіка і підприємництво: стан та перспективи. – К. : КНТЕУ, 2001. – С.193-198.
5. Яцишин, С. Р. Суб'єкти державного сектору в структурі економіки держави / Світлана Романівна Яцишин // Стан і перспективи розвитку обліково-інформаційної системи в Україні : матеріали III міжнар. наук.-практ. конф. [Тернопіль, 10-11 жовтня 2014 р.] - Тернопіль: ТНЕУ, 2014. - С. 181-182. Режим доступу: <http://dspace.tneu.edu.ua/handle/316497/17261>

Джиджора П.І.

магістрант

Тернопільський національний економічний університет

м. Тернопіль, Україна

ЕКОНОМІЧНА СУТНІСТЬ, СКЛАД ТА КЛАСИФІКАЦІЯ ДОХОДІВ ВІД ОБМІННИХ ОПЕРАЦІЙ У ДЕРЖАВНОМУ СЕКТОРІ ЕКОНОМІКИ

На виконання Стратегії модернізації системи бухгалтерського обліку в державному секторі на 2007 – 2015 роки Міністерством фінансів України створена нормативна база та відбувся перехід СДСЕ на застосування Національних положень (стандартів) бухгалтерського обліку в державному секторі та нового Плану рахунків.

Незважаючи на перегляд об'єктного складу бухгалтерського обліку, який відбувся в процесі формування національних положень (стандартів) бухгалтерського обліку в державному секторі (далі – НП(С)БОДС), одним із ключових його елементів виступають доходи, зокрема від власних надходжень або від обмінних операцій. На підставі МСБОДС 9 «Дохід від операцій обміну» та 23 «Дохід від необмінних операцій» розроблено НП(С)БОДС 124 «Доходи», у якому відображено принципово нові підходи до класифікації доходів і введено нові дефініції («обмінні операції», «доходи від обмінних операцій»); визначено умови визнання кожного з видів доходів та їх оцінку.

У результаті це визначило нові підходи до функціонування бюджетних установ, із урахуванням економічних вигід та ефективності їх діяльності, що раніше було характерно лише для комерційного сектора.

Так, обмінні операції – це господарські операції з продажу/придбання активів в обмін на грошові кошти, послуги (роботи), інші активи або погашення зобов'язань, що виникають на стадії обміну.

Доходи від обмінних операцій розглядаються як збільшення економічних вигід у вигляді надходження активів або зменшення зобов'язань, що призводять до зростання власного капіталу (за винятком його зростання за рахунок внесків власників). Нині аналогом доходів від обмінних операцій є доходи спеціального фонду бюджету.

Закріплені НП(С)БОДС 124 «Доходи» облікові підходи мають досить загальний уніфікований характер і потребують деталізованого опрацювання різногалузевими бюджетними установами.

Згідно із Національним положенням НП(с)БОДС 124 «Доходи» всі доходи суб'єктів державного сектору можна поділити на доходи від операцій обміну та доходи від необмінних операцій.